

pumque Christi gerentes, Angelis ipsis essent præstantiores, per eandem Calvini rationem, quod Christum typicè præfigurarent. Confer. B. Ægid. Hunnii Calvinum judaizantem p. m. 19. & seq.

IX. Ad *Grotium* ulterius quod spectat, negamus (α) hunc Psalmum aliquo modo in Davide impletum, cum profus de eo intelligi nequeat, ceu th. VII. ostensum. (β) Myfticè hunc Psalmum ad Christum pertinere, probandum erat. (γ) Tò gigni idem esse, quod ad imperium evehi negatur id quoque. Si enim, quod libet substituere licet, de sacræ Scripturæ certitudine actum est. Habeat (δ) consentientem Judæum; quid tum? at hunc quoque errantem habeat.

X. *Socinianis* denique & *Remonstrantibus* reponimus (1.) Scripturam sacr. nuspiam asserere, Christum ideo Filium Dei esse, quod resuscitatus sit à mortuis, sed quod verè & propriè è substantia Dei sit prognatus. Quare hoc commentum, tanquam ἀγραφον, imò ἀντίγραφον meritò rejicitur. Locus Actor. XIII. 33. in quo præsidium causæ suæ quarunt, minimè illis patrocinator. Non enim ibi de resurrectione Christi ex mortuis, sed de impletione promissionis exhibendi Filii tantum modo sermo est. Vox ἀνίστασθαι non semper suscitationem à mortuis, sed nonnunquam etiam exhibitionem seu missionem alicujus denotat, quemadmodum Act. III. 22. & VII. 37. videre est. Demus autem de resurrectione hoc loco agi, dicendum tamen, quod Deus Christum per resurrectionem palam Filium suum declaravit, secundum Rom. I. 4. Cum enim crucifigeretur, moreretur & tandem sepulchro conderetur, nemo ferè illum Dei Filium credebat; at cum præter omnem hosti-

B

um